

Srdečné pozdravy všem čtenářům,
aniž bych ztrácela sílu svého středu a klidu, přesto však s jemnými obavami pozoruji, účastním se a spoluutvářím podzimní dění. Dominující energii, kterou vnímám, je CHAOS. Mnoho z nás se ve svém životě dostává kamsi na pokraj své komfortní zóny. Zóny svého bezstarostného života, bezpečného naplňování svých základních existenčních potřeb a komfortu své neomezené spotřeby, zábavy a radostného užívání si volného času, kultury či užívání si osobního a duchovního rozvoje. Naše opěrné body toho, jak vnímáme svět i naši roli v něm, se až na občasné osobní krize doposud nikterak vážněji neotrásaly a tak pokud zrovna nejsme hloubavější a introvertněji zaměřené osobnosti, nebylo doposud příliš podnětů ke zpochybňování dosavadních životních hodnot i jistot. Zdá se však, že současná světová situace to s „probuzením“ nás lidí myslí opravdu vážně. Opravdu si stále ještě myslíme, že se měnit nemusíme nebo my zrovna nepotřebujeme? Opravdu si myslíme, že ve změti všech informací, dezinformací, komentářů a prohlášení si jednoduše najdeme „tu svoji“, která nám rezonuje a v duchu tohoto konceptu pokračujeme v našich dosavadních nastaveních? Opravdu věříme, že aktuální „poplachy“ nějak přečkáme a svět se brzy vrátí do „starých kolejí“?

Možná si už připouštíme, že dříve nastavené opěrné pilíře pro pocit bezpečí přestávají být pilířemi. Systém politiky, systém zdravotnictví, systém školství, systém sociální, systém ekonomický, systém práce, systém fungování rodiny, systém výdělků, systém zajištění obživy, systém udržování vlastní rovnováhy a motivace založený na docházení kamkoli, systém duchovní praxe, to vše a možná mnohem více se nyní chvěje ve svých základech. Do chaosu se dostávají i důvody, proč se toto vše děje a směr popírání situace až po apokalyptické scénáře na klidu nepřidávají. A tak možná hledáme vnější autoritu, hlas ve veřejném prostoru, který nabídne opěrný bod a pocit bezpečí.

Zdá se přátelé, že na naší společné cestě za bezpečím potřebujeme společně a zároveň každý sám projít interferencí – rozvibrováním svého a zároveň společného „starého světa“. Chaos, tak nepříjemně pocíťovaný a prožívaný, je v pořádku, je nedílnou součástí zhroucení zastaralých již nefunkčních struktur, jejichž zvyková síla udržuje naši mysl, emoce i činy na již překonaném vývojovém stupni. „Zvyk je železná košile,“ říká české přísloví a tato košile se nyní taví proti naší vůli v čase, který jsme si „sami“ nezvolili. Je tedy naší možností PŘIJMOUT DOBROVOLNÉ CHAOS DO NAŠEHO ŽIVOTA a dovolit mu, aby působil čistku v míře, do které se nás osobně téma chaosu dotýká. Tato diskomfortní fáze dočasného zmatení i nejistoty toho, že nevíme, co se děje a co bude dál, je pro nás velmi užitečná. „Ohlodá nás až na kost“, abychom vnitřně uchopili samu podstatu života a navrátili se k ní. Nyní s ustupujícím světlem a přibývajícím temnotou budeme mít všichni příležitost ve vlastních domovech zahloubat se „až do morku kosti“, nechat zemřít a v chaosu rozpustit stará přesvědčení o fungování světa i nás samých ve světě.

Přátelé, zůstaňme doma i Doma a nebojme se vnitřního usebrání, samoty a ticha, možná v tom čase rozlišíme hodnoty věčné od těch pomíjivých. Do jara je na to příhodné období. Věřím nám a důvěřuji ve světový proces, coronavirus stále vnímám jako katalyzátor tolik potřebných systémových změn.

S důvěrou v Život Soňa Hájková, www.CentrumPrirodniLecby.cz
<https://www.youtube.com/channel/UCeQKRjENxZmz9e4G38RO3Tw>

25.10..2020